

କବିତାଯେନ

ବିଭୋର ବେଳା

କଥା ମାନି ଗୋର ଛାଇ ଘର ପରାବେ ଆଉ ରହିଲି
ଫେରିବାର ବେଳ କହିଲାହୁଁ ବୋଲି ସମୟର ଦାଉ ସହିଲି ।।

କଥା ଥୁଳା ଯେବେ ଲୋଡ଼ିବି ତତେ ମୁଁ ରଥ ପଥ ଦେବୁ ସଜେଇ
ଶକ୍ତିରେ ଆସି ଲେଉଗାର ନେବୁ ଗୋପିତିରେ ବାଜା ବଜେଇ
ଏତେ ବଞ୍ଚିଲ ତୁ ପାଶେର ହେବାର କଥାଟି କହିବି କହାକୁ
ଶିଖୁଥିବି ଖାଲି କିମେ ଶବଦରେ କାନେଇ ରହିବା କଳାକୁ ।।

ହୁଲୁଛି ନିତି ମୁଁ ଆଗର ପଛକୁ ତୋ ପାଶେ ପହଞ୍ଚି ପାରେନା
ଆଜନାରେ ଖାଲି କାଟ ରହିଥାଏ ଛବି ଜମା ଆଜି ହୁଏନା
ପାଦ ତଳ ମାଟି ଉପିବାନୁ ବିନା ଜୀବନର ମୋହ ବୁଝୁଛି
ପାଣି ଫୋରକାରେ ସମ୍ମତ ସାତି ହୁଏ ନାହିଁ ଏବେ ଜଣୁଛି ।।

ପଚାଳିଲେ କହୁ ସକାଳେ ଆସିବି ସାକଳକୁ ସଞ୍ଜ ବିଚାର
ଏମିତି ଲାଗୁଛି ଲାଗେର ତୋର ତୁ ଜାଣି କି କହାକୁ ଉଦ୍‌ଦେଶ
କେବେ ଦିନ ଆର ମୁଁ—ମୋର ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି ଏଇଠି
ମୁଁ—ତୋର ହେବା ବିଭୋର ବେଳାଟି ଲୁହି ପାଇଛି କି କେଉଁଠି ।।

ମୋ-୧୮୭୧୩୩୩୩୩୦

ସ୍ଵିଶା ପଣ୍ଡା

ନିଜ ଲୋକ

ଏଇ ଚିକିଏ ଆଗରୁ
ଯେଉଁ ମାନେ ମୋ ଆଜାରେ ଥିଲେ,
ସେମାନେ ସରିଏଁ ମୋ ନିଜ ଲୋକ ।।

ଯେଉଁ ମାନେ
ମୋର ପ୍ରତିଟି ହସ୍ତ, ଭଲୁସ୍
ମୁଖଦ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଧାଇଁ ଆସି
ମୁଖେର ନେଇଥିଲେ ନିଜ ନିଜ ଦାନ୍ତି,
କହୁଥିଲେ—ଏ କେବଳ ତୋର ନୁହେ,
ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁଖର ବୋାର ।।

ଆଜି

ଘର ଭିତରେ ଚଣ୍ଡିଏ ପାଣି,
ଆଗରେ ଆଁ କରି ଛକ୍କି କୁମାର
ତଳ ହାତିଲା ବେଳକୁ
ଦୂର ଦୂର ଯାଏଁ ଦେଖା ନାହିଁ କାହାର !
କେହି ଜଣେ ତ ଆଗେ ଆସନ୍ତେ...
ହାତ ଲମ୍ବେଇ ଉଦ୍ଧାର ନିଅନ୍ତେ ପାଣିରୁ,
କହେ ଏଇ ସାମାନ୍ୟ ପାଣିକୁ ଏବେ ତର
କିଆଁ,
ଆମେ ପରା ତୋ' ଆଜାରେ !!

ଏତକ କଥାରେ
ମୁଁ ଫେରି ପାଥାରି ଶହେ ହାତୀର ଦମ,
କିନ୍ତୁ ଏତେ ଏତେ ନିଜ ଲୋକଥରୁ
ଗଲେ କୁଆଡ଼େ ?
କେହି ଶୁଣୁ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ? ?

ତେବେ କ'ଣ
ନିଜ ଲୋକମାନେ କେବଳ ସୁଖର !!

ବିଶେଷା, କୁବାଗଢ଼,
କଳାହାରୀ, ପିନ୍-୭୭୭୦୧୪ ସଂପର୍କ-୯୪୮୩୮୮୮୮୮୮

ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପା୦୧

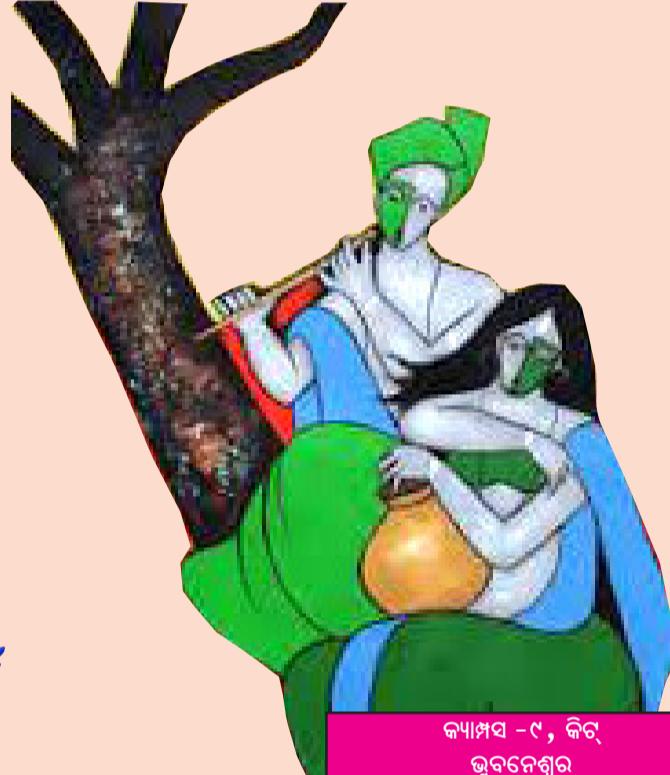
ରଙ୍ଗ

ସେ ଛାତି ଜମା ମୋର ନଥିଲା
ସେ ହାତ ବି ତ ନଥିଲା
ବହୁପାର ସେତୁ
ଯାହାକୁ ଭରିବା କରି
ଆମ ଠିଆ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି
ଥରେ ଥରେ ମଟି ଗାସାରେ ।।

କ୍ଷାଣ ଦୁଷ୍ଟିରେ ଦୁମେ ଯୋର
ଅଭ୍ୟାସରୁ ଦେଖୁଥାଏ ମୋର
କହି ପାରିବ କ'ଣ କେମିତି ତା' ରଙ୍ଗ
ସବୁଜ, ଲାଲ ନା କଳା ?
ମୁଁ କେବେ ବି ନଥାଏ ସେଠି
ଯୋଗିଠ ତମେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିଥାଏ
ମୋ ପାଞ୍ଚପୁର ଦଶଙ୍କର ବେହେଗା
ଦୂମ ନିର୍ମଳ ଆକାଶ ବକ୍ଷରେ
ଜୀଧନ୍ତିରେ ଆଜିଦେବା ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ
ବିଭ୍ରାତ କରି ଖାପ ଯିବାପାଇଁ ।।

ଆଜି ଯାଏ ଯେତେଥର ରେଟିଛ
ଯେଉଁବୁ ଶ୍ଵାସରେ ମୋତେ
ସେତେଥର ବୋଧେ
ମୁଁ ରଙ୍ଗ ବୋଲି ହୋଇଥାଏ
ତିଆରି କରିଥିବା ନୁହା ରଙ୍ଗ ।।

ଆସ ଏଥର
ଛଳନାରେ ଚିକୁଶ ହୋଇଥବା
ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଉପରେ ଏବେ
ବୋଲି ଦେଲିଯିବ ପାଶେ କଳାରଙ୍ଗ
ଛାତି ଉପରେ ମୋର ଭାଲିଦେବ
ବାଲିଏ ଲାଲଗଙ୍ଗର ପାଣି
ହୁଏତ ମୋ ରୂପକୁ ନେଇ
ଆର ନଥିବ ସେହେ
ଶବ୍ଦ ବା ମିନ୍ତ ବୁଝେ ପାରିବାର ।।

କ୍ୟାମ୍ୟ - ୫, କିର୍ତ୍ତ

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମୋ-୧୯୭୩୮୩୩୩୦

ଡ. ଅନ୍ତିଲ ନନ୍ଦ

ଭାଷା

କାହିଁବା ହୁଆଟିର ଭାଷାରେ
କି ରେଳିକି ଥାଏ କେଜାନି
ମା'ର ଥନ୍ତର ଥପ ଥପ ପରିପଦେ ଥମୁତ
ଆପେ ଆପେ ।।

ଆକାଶରୁ ହୁଏଥବା ବର୍ଷାବିଦୁର
କୋମଳ କଥାରେ
କାଞ୍ଚେଇଯାଏ ପତ୍ର
ଶାତେଇଯାଏ ଦେବ
ସବୁଜିମାର ସାରେଗାମାରେ
ହୁମୀରଠେ ମନ
ସୁଥିଗରେ କୋଣେକୋଣେ ପୁରୁଷଠେ
ଜୀବନ, ଜୀବନ ।।

ସୁନ୍ଦରା ତୁରୁଣାର
ଆଖି, ହୁଲିତା, ଥିରା, ଗଣ୍ଠପୁଷ୍ଟ,
ସବୁ ତ ଗୋଟେ ଗୋଟେ
ବହୁଅର୍ଥ ବିଦିତ ଶରକୋଶି

ଯେଉଁଠି ଭାଷା ଅନ୍ତିଯାଏ
ଛୁଟେ, ବାବେଣା ହୁଏ
ହୁଦିଯ ଉଦ୍ଦର୍ଶ ହୁଏ
ବୁଡ଼େ, ଉଠେ
କେତେବେଳେ କେଉଁ କୁଳ ହୁଏ
ନାହିଁକାହିଁ ଅଜଣା ।।

ଠାର ଠାର ଭାଷା ବୋଧେ
ଆର କିଛି ନାହିଁ
ଆନନ୍ଦା ଆଖି ଠାର
ଲାଲିଯାଏ ନିଆଏ
ଅଦ୍ବୁଦ୍ଧ ଧୂଆଁରେ ରହିଯାଏ
ତନ, ତନୁଯ ତରୁଣ୍ୟ ।।

ଭୁମାର ଅନୁହା ଭାଷାକୁ
ବୋଧଗମ କରିପାରିନି ବୋଲି
ଅନ୍ତର ପ୍ରେମ ପାହିତେକୁ ବୋଧେ
ବୁଝିପାରିଲିନି ଆଜିଯାଁ ।।

ଡ. ଦୀପକ କୁମାର ମିଶ୍ର

ମୋ-୨୭୮୦୨୧୧୧୦୦୦

'ବାର୍ତ୍ତାବଦ୍ଧ'

ଭାଷମାନ କେତେ ତର ମୁଁ ବି ଏକ ଦରୁର ତାଳରେ
ଦିନୁଦିନ ଏ ନବାର ସୁଅ ହସ୍ତ କ୍ଷିପୁତର
ଆଶକି ତରତାଳ ଅର୍ଜିମୟ, ଶାତର ପ୍ରହରେ
ପ୍ରବହମାନ ଲାଗନେ ପ୍ରଶ୍ନର ମୁଁ ନପାଏ ଉତ୍ତର

କେଉଁଠିଗେ ଗତି ମୋର କେଉଁ ଦିଗେ ନଦୀର କିନାରା
ଲିତା ଲିତା ସମୟର ମୋ ପାଇଁ ବା ନାହିଁ ତ ଆବେଶ
ସମୟର ପାଶାଯାଇ ମୋ ପାଇଁ ବା ନିର୍ଜିର ବାହାରା
କ୍ରାତ୍ରନକ ହାତେ ତାର ଦିଗେ ନାହିଁ ଆଲୋକ ଉନ୍ନେଶ

ଅନନ୍ତ କି ଏ ଆସେ ଆଲୋକର ଶାତ ବତା ଧରି
ଜାଗାଏ ମନରେ ସ୍ଵପ୍ନ

